

[Robert Pedersen.]

ningen og dens perspektiv, egentlig bedst kan forklares ved, at på det tidspunkt, da vi som parti fik flertal i Københavns kommune, skulle Stauning i et lukket møde, da vi skulle vælge, om vi ville have borgmesteren for sporvejene eller for skolen, have brummet og sagt: „Vi vælger sporvejene, for vi kan få sporvognene til at gå præcis, og vi har mange gode partifæller. Alt arbejde med børn og lærere giver bare politiske problemer“. Og derfor har socialdemokratiet vel egentlig først på et sent tidspunkt markeret sig med en holdning til den problematik, som undervisningsministeren på udmærket måde lagde op.

Men to konkrete ting. Jeg synes, at når hr. Ole Vig Jensen her for anden gang påpeger, at vi skal have et voksenundervisningscenter, så må det bero på en tro på, at det, som er livsnerven i undervisningen, inspirationen, talegaverne, lysten til at have med mennesker at gøre, er noget, man kan lære.

Jeg har haft den blandede fornøjelse at se det, hvor man er længst fremme, i Amerika, og resultaterne har været pauvre. Man har eksperimenteret med gruppeundervisning, som bliver gensidig udveksling af uvidenhed, og det har smittet af også i vores undervisning.

Den anden ting er — og jeg skal gøre det kort — holdningen til folkehøjskolen. Aldrig har folkehøjskolen fået en så pæn politisk opbakning som efter den lov, som Helge Larsen gennemførte uden stor tak. Men vi har desværre kun, som undervisningsministeren påpegede det, i for høj grad måttet, skal vi sige indplaceres på en måde, så vi kom til at have med sociale tabere at gøre. Det har været en overmåde vanskelig opgave, mange har løst den på udmærket måde. Jeg ville derfor gerne bede forespørgeren om at præcisere, hvilket perspektiv han ser i det voksenundervisningscenter, og også ligesom præcisere, hvad det er for en funktion, den folkehøjskole, som vi er mange, der holder af, i det fremtidige samfund skulle kunne få. Jeg tror selv, man skulle have flere internationale højskoler à la den, hr. Manniche lavede i Helsingør.

Forespørgeren må meget gerne konkretisere disse to vigtige ting, som jeg ved har interesse for mange.

K. Helveg Petersen: Det er næsten ikke til at lade være med at blande sig i en diskussion, hvor der lægges så mange ting frem. Jeg vil da gerne sige, at jeg er af den opfattelse, at vi bør have plads til nogle flere debatter, hvor vi prøver på at tale os ind til større klarhed over de målsætninger, vi har. Det kan vi ikke klare ved hjælp af et par timer. Det er jo så enormt omfattende problemer, man er kommet ind på, og det lader sig ikke gøre at finde de tilfredsstillende svar.

Jeg synes, der er lagt mange gode synspunkter frem fra ordførere og fra ministre. Det går jo gerne sådan, at når man taler om uddannelser på et teoretisk plan, har man temmelig let ved at udmale sig, hvilke store resultater der kan nås. Sådan går det altid ved internationale konferencer, sådan er det vel gået i Tokyo, og sådan er det gået ved mange UNESCO-konferencer. Det er let at blive enig om resolutioner, men når man så kommer hjem og skal realisere dem, støder man på administration og på bureaukrati og på den etablerede indstilling. Og her er vi ved et kernepunkt, når vi taler om voksenundervisningen. Vi vil, når vi vil prøve at gennemføre reformer, stå over for velerhvervede rettigheder, vi vil støde på vor båseopdeling og på administrative besværligheder. Tag bare de problemer, der knytter sig til det åbne universitet, tag de problemer, der knytter sig til alt det, man var inde på om moduler. Jeg kan heller ikke lide den filosofi, der knytter sig til dem. Vi skal måske arbejde os bort fra at lægge kompetencen så tæt op af uddannelsestidens længde, som vi hidtil har gjort det. Jeg tror ikke, vi får løst op for nogen af de problemer, der knytter sig til åbne universiteter, uden at vi kan ændre på det omgivende samfunds indstilling over for disse ting.

Jeg har bare et par betragtninger ud af dette virvar, jeg gerne vil fremføre. Der er talt om forholdet mellem folkeskolen og voksenuddannelsen, og det er rigtigt, at der skal lægges stor vægt på voksenuddannelsen, men det er lige så rigtigt, at det meget afgørende nu nok sker i folkeskolen. Hvis vi virkelig kan få held til at give vore elever i folkeskolen evnen til at ræsonnere, vælge og vrage over for påvirkninger, vurdere tingene, så har vi skabt forudsætningerne for, at de kan leve i et samfund under hastig foran-